ב) תוספתה פ"ז ע"

ג) שבת מו: נדה מו: נדרים

עג: על. יבמות כט:.

עירובין טו: סוכה כד: לעיל

כא: (יומא יג.) [קדושין ה.],

ס) בכת"י נוסף, כל שלשים,ויומא יג.], ז) [לקמן

פו.] (נדרים כט.), **ח**) [ויקרא כא], **ט**) בדפו״ר

שפסולה, י) [דף פב:],

יא) [דברים כד], יב) [שייך לע"א],

הוהות הר"ח

(h) תום' ד"ה רבא וכו' מיקשי לרבגן דפליגי לעיל אר' ינאי:

מוסף רש"י

על דעת בעלה היא נודרת. על מנת אם ירנה

כבטל מחרת חרי). לעולם

מי**ה קשורה בו** (לעיל כא:)

שכל ימיה היא נאגדת בו

(קדושין ה.) שמחמתו היא

נמנעת מלשתות יין ותנאי זה תלוי והולך לעולם ואין

זה הכדלה (ערובין טו:) או

שמחמתו לריכה לעמוד

שלת לילך (סוכה כד:). עד שלשים יום הרי זה

בריתות. אפילו מיד. דהיא

מקיים תנאו ותלך, שאפשר דברים הללו לבא לידי

הכדלה (קדושין ה.) שהרי

שלשים יום ומותרת מיד

לאים אחר ווורוריו חוי

כעי"ז סוכה כד:)**. מכרת**

למכתב ספר כרת. דמשמע

ספר כורמה, והך דרשה אחריתי מייחורא דלישנא

(קדושין ה.). כל ימי חייכי אין זה כריתות. שהרי כל ימי חייה קשורה

די זה כריתות. ותינשל

לאחר מיחת פלוני וגם מהיום הוא גט, שאם קלקלה אין כאן חיוב אשת איש, שאינו אלא כחשש

בו ואנן כריתות

כריתות.

הרי גרושה אצלו בזנות אלא בחוץ ור"ע אי

חוץ סבירא ליה לותיב חוץ ואי על מנת ס"ל

לותיב על מנת ר"ע שמיע ליה דאיכא דאמר

חוץ ואיכא דאמר על מנת מ"ד חוץ האי

פירכא ומ"ד על מנת האי פירכא ומאי פירכא

אי נימא איסור כהונה שאני הא ר"א נמי

מאיסור כהונה קא מייתי ליה רבא ¢כרבי

ינאי משום זקן אחד קא מתני: אמר להן ר'

יהושע אין משיבין את הארי לאחר מיתה

למימרא דר' יהושע כוותיה סבירא ליה והא

איהו גמי מיפרך קפריך ה"ק להו לדידי גמי אית לי פירכא מיהו בין לדידי בין לדידכו אין

משיבין את הארי לאחר מיתה ומאי פירכא

דר' יהושע דתניא א"ר יהושע מקיש קודמי

הויה שניה לקודמי הויה ראשונה מה קודמי

הויה ראשונה דלא אגידא באיניש אחרינא

אף קודמי הויה שניה דלא אגידא באיניש

אחרינא גופא מודה ר"א במגרש אשתו ואמר

לה הרי את מותרת לכל אדם חוץ מפלוני

והלכה ונישאת לאחד מן השוק ונתארמלה

או נתגרשה שמותרת לזה שנאסרה עליו

השיב ר"ש בר אלעזר תשובה לדברי ר"א ∘

היכן מצינו שזה אוסר וזה מתיר ולא והרי

יבמה דבעל אוסר ויבם מתיר התם יבם הוא

קא אסר לה דאי מבעל הא שריא וקיימא הרי

נדרים דנודר אוסר "וחכם מתיר הא א"ר יוחנן

יאין חכם מתיר כלום אלא בחרטה הר^י

הפרת הבעל דאשה נודרת יובעל מיפר התם

כדרב פנחם משמיה דרבא ידאמר רב פנחם

משמיה דרבא כל הנודרת על דעת בעלה

היא נודרת נענה רבי אלעזר בן עזריה ואמר

כריתות דבר הכורת בינו לבינה הא למדת

שאין זה כריתות ורבגן האי כריתות מאי

עבדי ליה מיבעי להו הלכדתניא יה"ז גימך

ע"מ שלא תשתי יין ע"מ שלא תלכי לבית

אביך לעולם אין זה כריתות ישלשים יום ה"ז

כריתות ואידך מכרת כריתות נפקא ואידך

כרת כריתות לא דרשי יאמר רבא ה"ז גימך

ע"מ שלא תשתי יין כל ימי חיי אין זה כריתות

כל ימי חיי פלוני ה"ז כריתות מאי שנא חיי

פלוני דדלמא מאית ומקיימא ליה לתנאיה

חיי דידיה נמי דלמא מאית ומקיימא ליה

לתנאיה אלא אימא "כל ימי חייכי אין זה כריתות כל ימי חיי או חיי פלוני ה"ז

כריתות: בעא מיניה רבא מרב נחמן "היום אי את אשתי ולמחר את אשתי

רבא כרבי ינאי משום זקן אחד סבירא ליה. וא״ת א״כ כ' יוסי דקאמר רואה אני את דברי רבי אלעזר בן עזריה מדברי כולן ואית ליה הני פירכי סבר נמי כר' ינאי משום זקן אחד א"כ תיקשי (4) לר' יוחנן דפליג לעיל אר' ינאי וי"ל דאיכא למימר דרואה אני

> יליף הנהו זקנים מה משיבין על דבריו דגזירת הכתוב הוא וי"ל דמשום דיש להשיב על דבריו מסתבר לאוהמי קרא טפי כדדרשי רבנן: בה קודמי הויה ראשונה דלא אגידא ביה כו'. ובקודמי הויה שניה אסורה לקרובי בעלה הראשון מ"מ הוקשו לענין כי היכי דלא הוי אשת איש מעיקרא ה"נ בעים בחודמי הויה שניה שתהם

> למאן מודה דלרבנן דפליגי עליה לא הויא גט ואינה מותרת לשום אדם: **ואידך** כרת כריתות לא דרשי. והא לרצי יוסי הגלילי דהוי בכלל רבנן דריש בפ"ב (לעיל דף כא:) כרת כריתות והכא קאמר דלא דרשי היינו דלא דרשי ליה לההוא דרשא פלוני ה"ז בריתות. מימה לרבינו ילחק דבפ"ק דיומא (דף יג.) גבי אף אשה אחרת מתקינין לו מייתי מילתא דרבא דהכא בענין אחר דקאמר אלא דאמר לה ע"מ שתמות אחת מכם כו׳ וקאמר כי האי גוונא מי הוי גיטא והאמר רבא ה"ז גיטך ע"מ שלא תשתי יין כל ימי חיי וחייכי אין זה כריתות כל ימי חיי פלוני ה"ז כריתות למימר הכא מעיהרא דלא מידכר כל מעיקרא וחייכי דאין זה כריתות לא הוי כריתות בעל מנת שתמות אחת כריתות דבשביל דתלה אף במיתתה לא גרע: ביון דפסקה פסקה. הכא לא קאמר או דלמא לא שנא כדאמרינן לעיל דמיד כשאמר כיון

את דברי רבי אלעזר לא משום הני פירכי קאמר וא"ת כיון דר"א מקרא אע"ג דלגמרי על כרחיך לא דמו דהא בקודמי הויה ראשונה שרי לכ"ע מופקעת לגמרי ממנו מדין אשת איש ולא תהא אגידא ביה כלל: ים מודה ר"א במגרש כו'. תיתה

אלא לדרשא אחרינא א: בד ימי חייבי אין זה כריתות כל ימי חיי וחיי ואין זה כדמסיק הכא ולא כדבעי ימי חייכי ושמא הש"ם אינו חושש ומייתי בכל ענין כל ימי חיי כדבעי למימר כדמסיק ומיהו קשה לר"י התם אמאי מכם דמאי שנא מחיי פלוני דהוי דפסקה פסקה הבין שכן הוא:

פסקי רי"ד

עין משפמ

נר מצוה א ב מיי' פ"ו מהל' שבועות הל' א ופ"ח

מהל' נדרים הלכה ה סמג

לאוין רלח טוש"ע י"ד סי לנחון לנח סעיף ח: רכח סעיף ח: יא ג מיי' פי"ח מהל' נדרים הל' ח סמג

לאוין רמב טוש"ע י"ד סי' רלד סעיף ב:

יב דה מיי

ד ה מיי' פ"ח מהל' גירושין הל' י יא סמג

עשין ג טוש"ע אה"ע סימן

קמג סעיף כ:

תניא הרי זה גיטיך ע״מ שלא תשתי יין על מנת שלא תלכי לבית אביך . לעולם אין זה כריתות עד ל׳ יות הרי זה כריחות. אמר רבא הרי זה גיטיך ע״מ שלא תשתי יין כל ימי חיי וחייכי אין זה כריתות כל ימי חיי פלוני הרי זה כריתות מ"ט חיי פלוני באפשר דמיית ומקיימית ליה לתנאיה חיי דידיה נמי אפשר דמיית ומקיימית . ליה לתנאיה אלא אימא כל ימי חיי וחיי פלוני הרי זה כריתות ומכאן מוכיח צריכה להמתין עד שימות אותו פלוני דאי איתא שצריכה להמתין א״כ הרבה יש בידיהן שאילו אמר כל ימי חיי אסורה מיתתו היא מותרת בלא גט שהיא אלמנה וא״כ איז זה כריתות ואמאי הדר ואמר הרי זה כריתות אלא ודאי לאלחר שריא לה לאיומורי על תנאה ונמצא גט בטל ומירטיא לי א"ל ט"מ שלא זמן גדול שהיא תזקין ולא ישלים הזמן מהו מי אמרינן כיון דרובא דעלמא חיין עד ע׳ דכתיב (תהילים צ) ימי שנותינו בהם דמי ואין זה כריתות או דלמא כיון דאיכא דחיין טפי א' מני אלף הרי זה כריתות וכן כתב בעל ה"ג h) א"ל כל ימי חיי פלוני ואנסיבא לה לאלתר והוו לה בנין מן בעל שני ומית ליה בעלה ראשון והדר הוו לה בנין לאחר מיתתו ועדיין ההוא פלוני דאתני לתנאה בגויה ומיקיים ואישתי בחיי׳ לאחר מיתת הבעל הראשון . בטיל ליה גט למפרע ובניה קמאי ממזרים בתראי לאו ממזרים ואסורה לשני דריוז דרוזל גוז למפרט כי ותנן (סוטה כז.) כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבועל והוי פליגי רבנן דהוו קאמרינן דכיון דבחי בעלה לא עברה עילויה דעברה כיון דמית ליה בטיל ליה לתנאיה ולא בטיל ליה גט למפרע בטיל ליה גט למפרע [עכ"ל בבה"ג] ואינו נ"ל סברת הני רבנן דאם איתא תנאיה ואם עברה בו על

הרי גרושה אלנו בונות גרסינן. הרי לא אסרה עליו אלא לינשא אבל לזנות גרושה היא אצלו מיד הלכך אם ימות בעלה הראשון נמי שם גירושין עליה אצל זה עולמית. ומעתה אין כאן ק"ו דאיכא למפרך דמה אם נאסרה עליו משום לד גירושין שבה שהרי אף אללו היה עליה לד

גירושין תחמר שתחסר על כל חדם בשביל לד אישות שיש בה אלל זה לבדו שאין עליה שום לד אישות אלל שאר כל חדם: חלח בחוץ. סבירה ליה לרבי עקיבא מילתיה דר׳ אליעזר: ופרכינן לר"ע דפריך הני תרי פרכי חדא אחוץ וחדה אעל מנת אי סבירה ליה פלוגתה דרבי אליעזר ורבגן בחוץ נותיב הך פירכא בתרייתא דחוץ: ואי בעל מנת. מוקי לה נותביה פירכא קמייתא ותו לא: איכא דאים ליה בחוץ. פליגי ואיכא דאית ליה בעל מנת פליגי: האי פירכא. הרי שהיה זה כהן כו': ולמאן דאים ליה ע"מ האי פירכא. הרי שהלכה כו': ומאי פירכא. איכא למיפרך אפירכיה דרבי עקיבא בתרייתא דקאמר רבא לעיל ולכולהו אית להו פירכא: אי נימא איסור כהונה שאני. הואיל וריבה בהן הכתוב מלות יתירות: הא ר' אליעור. דאמר מותרת לכל אדם חוץ ממנו: מאיסור כהונה יליף לה. מגרושה מאישהי לבדה יי שפסול לכהונה מהתם ילפא לעילי דמדפסיל לכהונה הוי גיטא ואע"ג דשייר ויליף מינה קולא ולא אמרינן איסור כהונה שאני כ"ש דמני למיפרך אליביה נילף מאיסור כהונה לחומרא ונימא כי היכי דלד גירושיה פוסלה לכהונה אם ימות יהא לד אישותה פוסלה לכל אדם: רבא. דאמר לעיל כולהו אית להו פירכא: כר' ינחי משום זקן חחד מתני לה. דאמר לעילם טעם דר׳ אליעזר מוהיתה לאיש אחרים ולא יליף מאיסורי כהונה הילכך פרכינן לר"ע איסור כהונה שאני ולא תיקשי לרבי אליעור: והא איהו נמי מיפרך פרכיה. לר׳ אליעזר לקמן בברייתה: מקיש קודמי הויה שניה. לד פנוי שבה בין גירושין לנשוחין: לקודמי הויה רחשונה. לנד פנוי שהיה בה קודם קידושין של ראשון דהא איתקוש דכתיב לעיל מיניה כי יקח איש וגו' היינו קידושי ראשון והיתה לאיש אחר היינו קידושי שני: שוה אוסר ווה מתיר. נישוחי בעלה הרחשון אסרוה על זה ונישואי שני יתירוה לו: בחרטה. שפותח פתח לנודר בדברים הבאים לו ע"י נדר זה שאילו ידע מתחילה שכן עתיד להיות לא היה נודר נמצא שמתחילתו אינו נדר: והרי הפרת הבעל. שהוא בלא חרטה: על דעת

בעלה. על מנת שאם ירצה ואם לאו

שמא תשתה יין בחיי פלוני

מוסף תוספות א. דלא קאמר לא משמע להו אלא דלא דרשי תום' קידושין ה ע"א ד"ה ורבי יוסי. ב. לשון החום' ביותא שס. מאי האי דאי לא תלה אלא רחיי חרירחה לחודא בחייה או כחיי חברתה מינרע נרע. ומ״ם מירולם.

פסקי רי"ד (המשך) לשתות אחר מותו ואי שחיא רוזיל ליה גיוזא פלוני אי מיית בעל ברישא ושתיא בחיי אותו פלוני אמרז לעיל (עד.) בפ׳ מי

לא יהא נדר: ורבנן. כל הנך רבנן מהו תיבעי לר' אליעזר תיבעי לרבגן תיבעי לרבי אליעזר עד כאן לא קאמר דלעיל דלא ילפי מהכא פירכייהו: אין רבי אליעזר התם אלא דלמאן דקא שרי קא שרי לעולם אבל הכא לא או זה כריסות. שאין מפרידן אלא המות דלמא לא שנא תיבעי לרבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא דלא פסקה דעד יום מותה קשורה בו: ה"ז מיניה לגמרי אבל הכא כיון דפסקה פסקה בתר דבעיא הדר פשמה כריתות. מיד והיא תהיים התנאי:

מסתברא

היום אי את אשתי. נתן לה גט ואמר לה היום לבדו יהו גירושין ולמחר לא יהו גירושין דשייר בגיטא מהו: **חיבעי לר' אליעזר.** דמכשיר בשיור: **חיבעי לרבנן.** דפסלי בשיור: **סיון** דפסקה. מיניה היום לגמרי אצל כל אדם: פסקה. לכל אדם לעולם ושוב אינה אשתו עד שיחזור ויקדשנה הלכך אין תנאי זה כלום: מאי

שאחזו תניא הרי זה גיטיך ע"מ שתתני לי מאתים זוו ומת נתנה לו אינה זקוקה ליבם לא נתנה לו זקוקה ליבם רשבכ"א נותנת לאביו או לאחיו או לאחד מן היורשין אלמא קיום תנאה דגיטא מהני לאחר מותו וה"ה נמי דמהני בטולי גיטא תנאיה לא בטיל גיטא למפרע אי הכי אפילו כי אמר לה כל ימי חייכי אמאי אמרינן דאין זה כריתות הא אפשר דמית איהו

א) כ"ה בה"ג שלפנינו בהלכות גיטיו סי' לט.